

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BAUM, FRANK

Minunatul Vrajitor din Oz / L. Frank Baum ; trad.: Monica Grecu. -

București : Unicart, 2018

ISBN 978-606-576-558-0

I. Grecu, Monica (trad.)

821.111

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau introdusă într-un sistem de recuperare a datelor sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, electronice, mecanice, prin fotocopiare, înregistrare sau altele, fără permisiunea prealabilă scrisă a editorului.

Copyright © Unicart Production S.R.L., România

Despre autor

Frank Baum, jurnalist și scriitor american, a devenit cunoscut datorită cărții *Minunatul Vrajitor din Oz*. Poveștile imaginat de Baum despre Ținutul Oz și-au găsit locul în rândul clasicelor literaturii fantastice. Lyman Frank Baum s-a născut în Chittenango, New York. Tatăl său, Benjamin Ward Baum, a fost un magnat al petrolului, iar mama sa, Cynthia Baum, o activistă pentru drepturile femeilor. Frank, care a avut șapte frați și surori, a locuit pe o proprietate imensă, la nord de orașul Syracuse.

Până la vârsta de doisprezece ani, Baum a învățat acasă, cu ajutorul meditatorilor. Spre sfârșitul anilor 1860, a petrecut doi ani la Academia Militară Peekskill, însă a început să deteste milităria rigidă. În 1873, Baum a devenit reporter pentru New York World. Doi ani mai târziu, a înființat săptămânalul *New Era*, în Pennsylvania. La New York, a jucat în rolul lui George Brooks, împreună cu May Roberts și trupa Sterling Comedy, în piese scrise de el. În 1882, s-a căsătorit cu Maud Gage, cu care a avut patru fii. Din 1888 până în 1890, a condus *Aberdeen Saturday Pioneer*. În 1897 a fondat o asociație națională a persoanelor care amenajează vitrine, iar în perioada 1897-1902, a

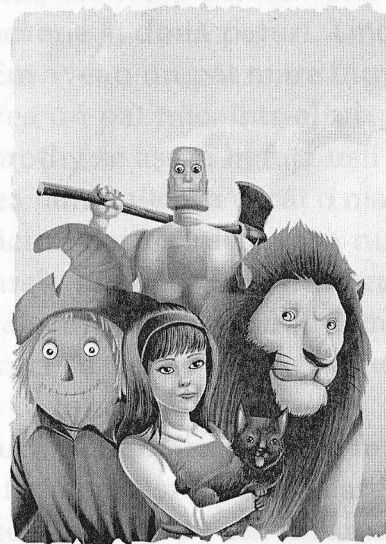
fost editorul unei reviste dedicată acestei profesii, intitulată *Show Window*.

Pe parcursul următorilor nouăsprezece ani, a scris 62 de cărți, majoritatea pentru copii. Una dintre cele mai cunoscute este *Minunatul Vrăjitor din Oz* – o poveste despre micuța Dorothy din Kansas care, împreună cu câinele ei Toto, este transportată de o „tornadă” pe un ținut magic. La scurt timp, Baum s-a mutat în California și a continuat să scrie continuări ale acestui roman de succes, până la sfârșitul vieții. Autorul s-a născut cu un defect cardiac congenital și a suferit de inimă în cea mai mare parte a vieții. A murit pe 6 mai 1919, la Hollywood.

După un roman de L. Frank Baum

Minunatul Vrăjitor din Oz

Cuprins

1. Ciclonul	7
2. Consiliul cu munchkinezii	12
3. Dorothy îl salvează pe Sperietoare	19
4. Drumul prin pădure	28
5. Salvarea Omului de Tinichea	36
6. Leul cel Laș	46
7. Călătoria spre Marele Oz	55
8. Câmpul cu mac adormitor	66
9. Regina șoarecilor de Câmp	74
10. Paznicul Porților	80
11. Minunatul Oraș de Smarald al lui Oz	92
12. În căutarea Vrăjitoarei celei Rele	107
13. Salvarea	121
14. Maimuțele Zburătoare	125
15. Descoperirea lui Oz	133
16. Arta magică a Marelui Farsor	141
17. Cum a fost lansat balonul	145
18. Drumul spre Miazăzi	150
19. Atacați de Copacii Luptători	154
20. Țara Porțelanului Delicat	158
21. Leul devine Regele Animalelor	163
22. Țara quadlingilor	167
23. Glinda - Vrăjitoarea cea Bună	171

Capitolul 1

Cicloul

Dorothy locuia împreună cu unchiul ei Henry și cu mătușa Em pe întinsele câmpii din Kansas. Erau fermieri, iar casa lor era mică, deoarece lemnul folosit la construcție trebuia să fie adus cu căruța, de la o distanță mare. Aveau doar o cameră, în care se afla un cuptor ruginit, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și două paturi. Unchiul Henry și mătușa Em aveau un pat mare într-un colț, iar Dorothy avea un pat mic, într-altul.

Când Dorothy se așeza în fața ușii și privea în jur, nu vedea nimic altceva decât o mare întindere cenușie. Niciun copac, nicio casă nu se vedeau în zare. Soarele pârjolise pământul cenușiu, care crăpase pe alocuri. Chiar și iarba rămasă nu mai era verde, căci soarele o arsese și ajunsese la fel de cenușie, ca tot ce era în jur.

Pe vremuri, când mătușa Em se mutase acolo, era o soție frumoasă și tânără. Soarele și vântul o schimbaseră însă și pe ea. Îi furaseră lumina din ochii. Privirea îi devenise severă. Îi luaseră roșeața din obraji și de pe buze, care deveniseră și ele cenușii. Era slabă, sfrijită și nu zâmbea deloc.

Când Dorothy se mutase la ei, mătușa Em se spăria atât de tare de râsetul copilei, încât țipa și își ducea mâna la inimă de fiecare dată când glasul vesel al lui Dorothy îi ajungea la urechi.

Micul câine negru, pe nume Toto, o făcea să râdă pe Dorothy și o împiedicase să ajungă la fel de gri ca împrejurimile. Toto nu era gri – era un câine mic și negru, cu blană lungă și lucioasă, cu ochi mici și negri ce luceau de-o parte și de cealaltă a nasului său mic și caraghios. Cei doi se jucau toată ziua.

Într-o zi, unchiul Henry se așeză pe prag și privi cu neliniște cerul, care era mai cenușiu decât de obicei. Dorothy stătea în ușă, cu Toto în brațe, și privea și ea cerul. Au auzit un șuierat slab dinspre miazănoapte și au văzut iarba mai înaltă cum se apleca în valuri, în așteptarea furtunii. De nicăieri s-a auzit un fluierat ascuțit. Când și-au îndreptat privirile într-acolo, au văzut din nou iarba cum se pleacă. Brusc, unchiul Henry se ridică și îi spuse soției că urma să vină un ciclon, așa că trebuie să se ocupe de animale. A fugit apoi spre hambarul în care se aflau vacile și caii. Mătușa Em și-a lăsat treburile și a venit spre ușă. Dintr-o privire și-a dat seama de pericol și i-a strigat lui Dorothy să fugă în pivniță.

Toto sări din brațele lui Dorothy și se ascunse sub pat, iar fata se duse să-l scoată de acolo.

Mătușa Em, speriată din cale-afară, deschise repede chepengul din podea și coborî pe scară, în beci. Dorothy reuși să-l prindă pe Toto și porni după mătușa ei. Când ajunse în mijlocul camerei, se auzi un zgomot asurzitor, iar casa se clătină atât de tare, încât fata își pierdu echilibrul și căzu pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru straniu. Casa se învârti de două sau de trei ori și se ridică ușor în aer. Dorothy simțea că plutește într-un balon cu aer cald. Vânturile din miazănoapte și miazăzi se întâlniseră chiar în locul în care se afla casa. Devenise ochiul ciclonului. Totul era întunecat în jur, iar vântul șuiera îngrozitor. Dorothy își dădu seama că plutea. După primele învârteli și un moment în care casa se înclină foarte tare, Dorothy se simți de parcă ar fi fost legănată ușor, ca un bebeluș în pătuț. Toto alerga prin cameră, de colo-colo, și lătra cu putere, dar Dorothy rămase nemișcată pe podea și așteptă să vadă ce avea să urmeze.

Orele trecură una după alta, iar Dorothy începu să-și învingă frica, deși se simțea singură iar vântul șuiera atât de tare în jurul ei, încât aproape asurzise. La început, se întrebă dacă avea să fie sfârșimată în bucățele odată cu prăbușirea casei, dar după ce trecură câteva ore fără să se întâmple nimic, renunță la griji și se hotărî să aștepte cu

calm ceea ce avea să vină. Într-un final, se târî spre pat și se întinse pe el, iar Toto o urmă și se așeză lângă ea. În ciuda zguduierilor casei și a șuieratului vântului, Dorothy închise curând ochii și adormi adânc.

Consiliul cu munchkinezii

Dorothy fu trezită de o zguduitoră atât de puternică, încât dacă nu ar fi fost întinsă pe patul moale s-ar fi putut răni. Dar socul o făcu să-și tragă sufletul și să se întrebe ce se întâmplase. Toto și-a pus năsul rece pe fața ei și a început să schelălăie. Dorothy se ridică și observă că nu mai era întuneric, iar casa nu se mai mișcă. Lumina venea de la razele puternice ale soarelui ce inundau micuța cameră printr-un geam. Sări din pat și, cu Toto alături, alergă spre ușă și o deschise. Fetița scoase un strigăt de uimire și se uită în jurul ei. Ochii deveneau tot mai mari la vederea minunățiilor ce o înconjurau. Ciclonul îi așezase casa cu blândețe, atât cât o putea face un ciclon, în mijlocul unui ținut de o frumusețe care te lăsa fără grai.

În timp ce se uita cu entuziasm la priveliștea stranie și frumoasă, observă că spre ea se îndreaptă un grup de omuleți cât se poate de ciudați. Nu erau la fel de înalți ca adulții cu care fata era obișnuită, dar nu erau nici prea scunzi. De fapt, păreau a fi de aceeași înălțime cu ea, care e un copil dezvoltat pentru vârsta ei, deși oamenii aceia

păreau a fi mult mai în vârstă. Erau trei bărbați și o femeie, îmbrăcați ciudat. După părerea lui Dorothy, bărbații erau cam de vârsta unchiului Henry, deoarece doi dintre ei aveau mustață, dar femeia cea scundă era cu siguranță mult mai în vârstă. Fața era brăzdată de riduri, părul aproape alb și se mișca cu greutate.

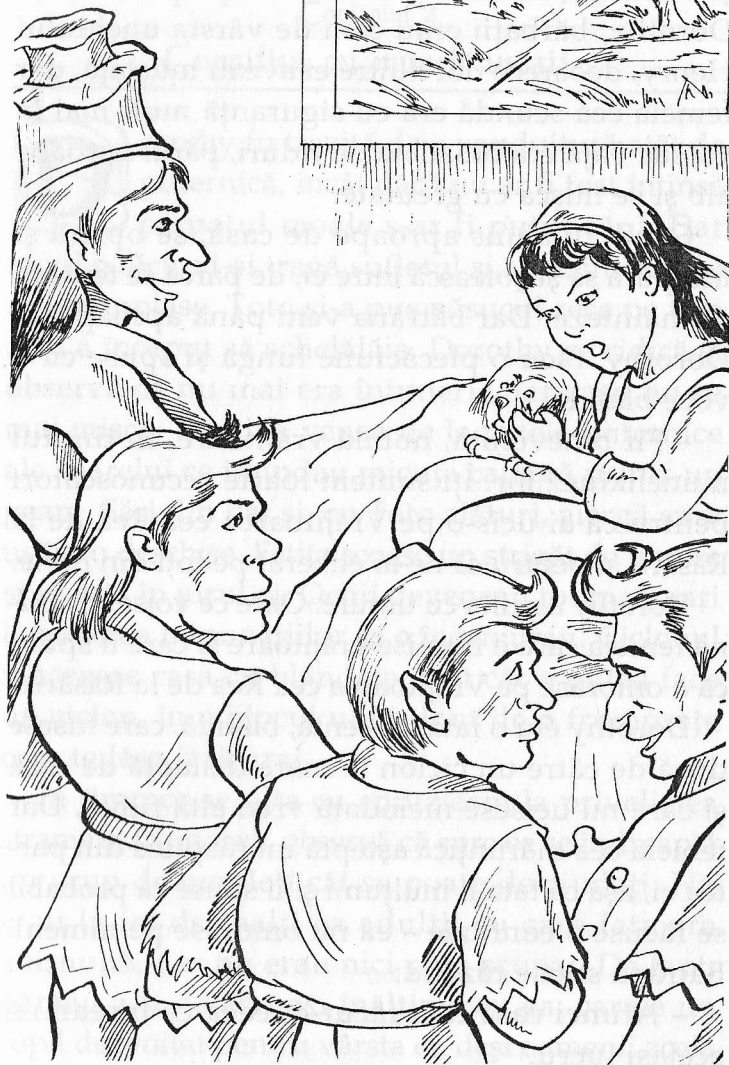
Când au ajuns aproape de casă, se opriră și începură să șușotească între ei, de parcă se temeau să înainteze. Dar bătrâna veni până aproape de Dorothy, făcu o plecăciune lungă și spuse cu o voce blândă:

– Fii binevenită, nobilă vrăjitoare, în ținutul munchkinezilor. Îți suntem foarte recunoscători pentru că ai ucis-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și pentru că ne-ai eliberat pe toți din robie.

Dorothy asculta cu uimire. Oare ce voise să spună femeia care o numise vrăjitoare și care îi spusese că o omorâse pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit?

Dorothy era o fată inocentă, blândă, care fusese dusă de către un ciclon la mare distanță de casă și care nu ucisese niciodată vreo altă ființă. Dar femeia cea mărunțică aștepta un răspuns din partea ei, așa că fata îi mulțumi și îi spusese că probabil se făcuse o confuzie – ea nu omorâse pe nimeni. Bătrâna spuse râzând:

– Atunci casa ta a făcut-o, ceea ce înseamnă același lucru.

Apoi arată spre colțul casei, unde două picioare se șteau de sub o bucată mare de lemn. Dorothy, speriată, scoase un țipăt. Într-adevăr, chiar sub bârna mare pe care era așezată casa, se vedea o pereche de pantofi cu vârfurile ascuțite. Fata începu să se vaite:

- Vai de mine! Vai de mine!, strigă și își frecă mâinile. A căzut casa pe ea. Ce putem face?

Bătrâna îi spuse cu calm că nu puteau face nimic. Dorothy întrebă:

- Dar cine e?

- Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, care a ținut munchkinezii în robie timp de mulți ani, punându-i să trudească pentru ea, zi și noapte. Acum toți sunt liberi și îți sunt recunoscători pentru ceea ce ai făcut, spuse bătrâna.

Dorothy întrebă despre munchkinezi, iar micuța femeie îi spuse că erau oamenii care locuiau în ținutul de la Răsărit, ce era stăpânit de Vrăjitoarea cea Rea. Apoi fata o întrebă dacă și ea e munchkineză, iar bătrâna îi răspunse că nu, dar că aceia erau prietenii ei, deși ea locuia în ținutul dinspre miazănoapte. Când au văzut că Vrăjitoarea de la Răsărit fusese omorâtă, munchkinezii îi trimiseseră rapid vorbă, iar ea venise imediat acolo - femeia era însăși Vrăjitoarea de la Miazănoapte. Dorothy o întrebă speriată dacă era cu adevărat o vrăjitoare.